

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **Czech Coal, a. s.**, se sídlem V. Řezáče 315, Most (dříve Evropská 2690/17, Praha 6), IČ 25764284, zast. JUDr. Petrem Voříškem, advokátem, se sídlem Přístavní 321/14, Praha 7, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství** (původně Ministerstvo financí), se sídlem Masarykova 321, Brno v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 30. 10. 2009 čj. 16/72773/2009/1644

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 30. 10. 2009 čj. 16/72773/2009/1644 a rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 17. 7. 2009 č.j. 8454/09-2700-500325 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 21.844,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Petra Voříška, advokáta.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 30. 10. 2009 č.j. 16/72773/2009/1644, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem (dále jen finanční ředitelství) ze dne 17. 7. 2009 č.j. 8454/09-2700-500325. Tímto rozhodnutím finanční ředitelství uložilo žalobci podle § 17 odst. 1 písm. a) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů, pokutu ve výši 33.158.773,- Kč za porušení cenových předpisů podle § 15 odst. 3 zákona o cenách, ke kterému došlo tím, že žalobce zneužil svého výhodnějšího hospodářského postavení vůči kupujícímu (odběrateli) k společnosti Energotrans a.s. tím, že v průběhu roku 2007 uplatnil cenu hnědého uhlí druh průmyslová směs vyšší než cenu obvyklou odvozenou ze srovnatelných obchodních transakcí na trhu. Tímto jednáním žalobce zneužil své hospodářské postavení ve smyslu ust. § 2 odst. 3 zákona o cenách a získal za období od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2007 nepřiměřený hospodářský prospěch v celkové výši 33.158.773,- Kč.

Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,- Kč.

Soud v řízení jednal jako s žalovaným s Odvolacím finančním ředitelstvím, neboť na něj s účinností od 1. 1. 2013 přešla působnost z původního žalovaného, tj. z Ministerstva financí.

Podle § 69 s. ř. s. *žalovaným je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla.* S účinností od 1. 1. 2013 je orgánem příslušným k provádění cenové kontroly a uložení pokuty za porušení cenových předpisů v prvním stupni Specializovaný finanční úřad (§ 3 odst. 1, odst. 2 zákona č. 265/1991 Sb.). Orgánem příslušným k rozhodování o odvoláních proti rozhodnutím vydaným Specializovaným finančním úřadem je pak Odvolací finanční ředitelství (§ 7 písm. a/ zákona č. 456/2011 Sb.).

Na shora uvedeném závěru nemůže nic změnit ani ust. § 19 odst. 4 zákona č. 456/2011 Sb., podle něhož *řízení a postupy, které přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona nebyly ministerstvem ukončeny, dokončí ministerstvo i v případech, kdy působnost ministerstva přechází ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona na orgány finanční správy.* V daném případě totiž ministerstvo ke dni 31. 12. 2012 řízení v této věci ukončilo, a proto uvedené ustanovení na tuto věc nedopadá.

Pod bodem XVIII žaloby žalobce mimo jiné namítá, že finanční ředitelství nedodrželo subjektivní lhůtu pro uložení pokuty stanovenou v § 17 odst. 4 zákona o cenách. K tomu žalobce poukazuje na rozsudek Městského soudu v Praze sp.zn. 6 Ca 49/2004, podle kterého ust. § 8 odst. 7 vyhlášky č. 580/1990 Sb., podle něhož počátek lhůt při uložení pokuty je spojen s okamžikem, kdy kontrolovaný subjekt obdržel protokol o cenové kontrole, jde nad rámec zákonného zmocnění.

Žalobce konstatuje, že v projednávaném případě finanční ředitelství obdrželo informace, na základě kterých vydalo rozhodnutí o uložení pokuty, mnohem dříve, než byl vyhotoven protokol o cenové kontrole. Všechny podklady, o které se protokol opírá, byly finančnímu ředitelství známy již v měsíci červenci roku 2008. Spisový přehled sice neobsahuje informace ohledně toho, kdy se se založenými podklady seznámil orgán cenové kontroly, avšak uvedené datum 15. ledna 2009, které je uvedeno jako datum vložení posledního dokumentu do spisu před vyhotovením protokolu, není možné považovat za okamžik, kdy se s obsahem těchto podkladů orgán cenové kontroly seznámil.

Podle názoru žalobce není nutné zkoumat, kdy orgán cenové kontroly obdržel poslední podklad v rámci cenové kontroly, ale objektivně hodnotit, kdy bylo dosaženo stavu, kdy mohl vynést výrok, že k porušení cenových předpisů došlo a kým. Skutečnost, že následný postup orgánu směřující k uložení pokuty byl dlouhý, není možné klást k tíži žalobce. Cenová kontrola byla zahájena dne 3. dubna 2008, přičemž provedením cenové kontroly byl cenový orgán pověřen již 14. 3. 2008 a tomuto pověření předcházela podnět k provedení cenové kontroly. Žalobce přitom neví, zda a jaké podklady potřebné pro získání informací, jestli ze strany žalobce nemohlo dojít k porušení cenových předpisů, byly obsaženy v přílohách podnětu k provedení cenové kontroly. Zodpovězení této otázky přitom má dle názoru žalobce význam pro posouzení otázky, kdy cenový kontrolní orgán získal takovou sumu informací, ze které je zřejmé, že k porušení došlo a kdo se takového jednání dopustil.

Žalovaný v rozhodnutí o odvolání uvádí, že i když je určení počátku běhu lhůty pro vydání rozhodnutí vyhláškou bez právního významu, podle „testu dozvědění“ vymezeného soudem v citovaném rozhodnutí, došlo k získání dostatečné sumy informací, ze které je zřejmé, že k porušení došlo, až v okamžiku zhotovení kontrolního protokolu. Subjektivní lhůta však počíná běžet v momentu zjištění dostatečné sumy informací, nikoliv zpracováním těchto informací ve formě protokolu. Skutečnost, že cenovému kontrolnímu orgánu trvá dlouhou dobu, než je schopen sumu informací zpracovat ve formě protokolu, neznamená, že by to kontrolní cenový orgán a následně odvolací orgán zbavovalo povinnosti dodržet zákonnou prekluzivní lhůtu. Pokud Ministerstvo financí tvrdí, že pouze protokol jako celek vyjadřuje skutečnost, že cenový kontrolní orgán má potřebnou sumu informací, jen tím obchází ustanovení zákona o subjektivní prekluzivní lhůtě. K naplnění podmínky podle citovaného rozsudku může zcela jednoznačně dojít ještě před zhotovením protokolu a není možné souhlasit s tvrzením žalovaného, že suma informací je kompletní až poté, co jsou všechny podklady utříděny, vyhodnoceny a podloženy stanoviskem orgánu, který následně přijme jednoznačný závěr ve formě protokolu.

Cenový kontrolní orgán tak měl přinejmenším v polovině roku 2008 k dispozici všechny podklady, ze kterých získal takovou sumu informací, dle které došel následně k závěru, že k porušení cenových předpisů došlo a že se jich žalobce měl dopustit. Proto byla pokuta uložena po uplynutí prekluzivní subjektivní lhůty a je tedy uložena neplatně a nezákonně. Odvolací orgán pak jednal nesprávně, když odvoláním napadené rozhodnutí finančního ředitelství z tohoto důvodu nezrušil.

Žalovaný se k této žalobní námitce písemně v průběhu řízení před soudem nevyjádřil, s výjimkou reakce na výzvu soudu (viz k tomu dále) a s výjimkou ústního jednání dne 10. 9. 2013.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí se k této otázce uvádí následující: *Odvolací orgán musí za počátek roční subjektivní lhůty pro uložení pokuty za porušení cenových předpisů považovat okamžik, kdy se cenový kontrolní orgán skutečně dozvěděl o porušení cenových předpisů.*

V daném případě se správní orgán dozvěděl o porušení cenových předpisů až poté, co vyhodnotil všechny podklady a důkazy v protokolu o cenové kontrole. Cenový kontrolní orgán totiž při posuzování jednotlivých podkladů získává postupně různé informace, údaje a poznatky, které samy o sobě ještě nemusí naznačovat jakékoliv porušení cenových předpisů. Až jejich komplexní vyhodnocení, provedené v protokolu o cenové kontrole, vede k jednoznačnému závěru, zda k porušení cenových předpisů došlo nebo ne.

Správní orgán v souladu se zmíněným nálezem a se zněním zákona o cenách spojil počátek jednoroční subjektivní lhůty s dnem vyhotovení protokolu o cenové kontrole, neboť tímto dnem zjistil skutkový stav věci a dospěl s plným vědomím k závěru o porušení cenových předpisů konkrétním subjektem. Jednoroční subjektivní lhůta začala běžet dnem vyhotovení protokolu dne 12. 2. 2009 a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno dne 17. 7. 2009 a oznámeno dne 20. 7. 2009.

Odvolací orgán však nemůže za takový okamžik považovat ten, kdy mu byly předány podklady pro rozhodnutí. O porušení cenových předpisů se cenový kontrolní orgán, zejména u složitějších případů kontroly jako je tento případ, teprve dozví, až podklady utřídí, vyhodnotí, zaujme k nim stanovisko a učiní z nich své závěry o případném porušení cenových předpisů. A to se děje při zpracování protokolu. Proto za počátek lhůty je třeba považovat datum vypracování protokolu.

Při ústním jednání žalobce setrval na podané žalobě, včetně názoru, že k uložení pokuty došlo po uplynutí zákonem stanovené prekluzivní lhůty. Zástupce žalovaného vyjádřil názor, že lhůta pro uložení pokuty počala běžet až dnem, kdy byl žalobci předán protokol o cenové kontrole.

Podle § 75 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a rozhodnutí přezkoumává v mezích uplatněných žalobních bodů. Městský soud v Praze v daném případě přezkoumal na základě podané žaloby nejprve důvodnost námitky uplynutí prekluzivní lhůty, neboť v případě její důvodnosti by postrádalo smysl zabývat se dalšími námitkami.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Při posouzení věci zdejší soud vycházel ze závěrů uvedených v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012 čj. 7 Afs 14/2011-115, publikován pod č. 2748/2013 Sb. NSS, podle něhož: *Ustanovením § 8 odst. 7 vyhlášky č. 580/1990 Sb., kterou se provádí zákon č. 526/1990 Sb., o cenách, a podle něhož se za „den, kdy se cenový kontrolní orgán dověděl o porušení cenových předpisů, považuje den, kdy kontrolovaný subjekt obdržel protokol“ není soud, který rozhoduje ve věci uložení sankce za porušení cenových předpisů, vázán. Správní orgán se „dozví“ o porušení cenových předpisů (§ 17 odst. 4 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách), dnem, kdy soustředí onen okruh poznatků, informací a důkazních prostředků, z nichž lze na spáchání deliktu usoudit. Není rozhodující, zda v tento den již byl zpracován kontrolní protokol, ani zda tyto poznatky byly analyzovány a posouzeny se závěrem, že delikt byl spáchán a kým.*

Zdejší soud nepovažuje za nutné zde úvahy, na jejichž základě Nejvyšší správní soud k uvedeným závěrům dospěl, podrobně rekapitulovat a v podrobnostech odkazuje na citované usnesení. Názor, který prezentoval zástupce žalovaného při ústním jednání před soudem, je tedy v naprostém rozporu s tím, co Nejvyšší správní soud výslovně uvedl ve shora citovaném usnesení.

V projednávaném případě mělo dojít ke spáchání správního deliktu v roce 2007. Je proto třeba aplikovat úpravu týkající se prekluzivní lhůty účinnou v době, kdy ke spáchání správního deliktu mělo dojít, tj. úpravu podle zákona o cenách, ve znění účinném do 31. 5. 2008. Podle § 17 odst. 4 zákona o cenách, ve znění účinném do 31. 5. 2008, *pokutu lze uložit do jednoho roku ode dne, kdy se o porušení cenových předpisů cenové kontrolní orgány dozvěděly, nejpozději však do tří let ode dne, kdy k porušení cenových předpisů došlo.*

Žalobou napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 2. 11. 2009. Pokud by tedy okamžik určující počátek běhu prekluzivní lhůty nastal přede dnem 2. 11. 2008, bylo by rozhodnutí nezákonné. Veden shora prezentovanými závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu proto zdejší soud zkoumal, zda skutečně již ke dni 2. 11. 2008 mělo finanční ředitelství shromážděny všechny podklady, z nichž při svém rozhodnutí vycházelo.

Z předloženého správního spisu vyplývá, že cenová kontrola byla zahájena dne 3. 4. 2008. V jejím průběhu byla shromážděna řada podkladů a až dne 12. 2. 2009 byl sepsán protokol o cenové kontrole. Žalobce podal ke kontrolnímu protokolu vyjádření, na jeho základě byl zpracován dodatek ke kontrolnímu protokolu a i k tomuto dodatku se žalobce vyjádřil, a to dne 8. 4. 2009. Dne 16. 6. 2009 bylo zahájeno správní řízení o uložení pokuty. Dne 17. 7. 2009 bylo v tomto řízení vydáno prvoinstanční rozhodnutí, proti němu podal

žalobce odvolání, které bylo zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 30. 10. 2009. Rozhodnutí o odvolání bylo žalobci doručeno dne 3. 11. 2009 a téhož dne nabylo právní moci.

Ze spisového přehledu kontrolního spisu vedeného v této věci vyplývá, že položky pod č. 1 až 10 byly do kontrolního spisu založeny v období od 3. 4. 2008 do 7. 8. 2008. Položky pod č. 11 až 20 byly do kontrolního spisu založeny dne 15. 1. 2009 (k nim se soud vyjádří dále), pod položkou č. 21 je pak založen kontrolní protokol, následuje vyjádření k tomuto protokolu, dodatek k němu a vyjádření žalobce k dodatku. Je tedy zřejmé, že listiny pod položkami 21 a dalšími kontrolního spisu jsou bez vlivu na běh subjektivní prekluzivní lhůty pro uložení pokuty, neboť nejde o nové podklady pro rozhodnutí obsahující nové poznatky, ale jde o listiny obsahující hodnocení již dříve shromážděných podkladů. Položky č. 1 až 10 kontrolního spisu byly zjevně do spisu založeny více než rok před pravomocným uložení pokuty a důvodnost přezkoumávané žalobní námitky tak zcela zjevně nejsou způsobilé vyvrátit. Zbývá tak posoudit položky č. 11 až 20 založené do kontrolního spisu dne 15. 1. 2009.

Protože z předloženého správního spisu nebylo zřejmé, kdy a jak se listiny uvedené pod těmito položkami dostaly do dispozice finančního ředitelství, soud žalovaného vyzval usnesením ze dne 18. 1. 2012 čj. 7Ca 320/2009-285, aby uvedl a doložil, kdy a jakým způsobem se do dispozice finančního ředitelství tyto listiny dostaly. Vyjádření žalovaného k jednotlivým listinám bude citováno níže v souvislosti se závěry, k nimž ohledně těchto jednotlivých listin dospěl soud:

Položka č. 11 - pověření k provedení kontroly

Jde o pověření ze dne 7. 1. 2009, jímž Ministerstvo financí pověřuje Finanční ředitelství v Ústí nad Labem k provedení cenové kontroly u žalobce, platné pro rok 2009. Obdobné pověření je v kontrolním spise rovněž pod položkou č. 2, kde je založeno pověření ze dne 6. 3. 2008 platné do 31. 12. 2008. Zcela zjevně tak jde o listinu, která nemá žádný vliv na to, zda finanční ředitelství již má shromážděn dostatek podkladů pro učinění závěru o spáchání správního deliktu. Tato listina tak nemá žádný vliv na běh subjektivní prekluzivní lhůty.

Položka č. 12 – výroční zpráva žalobce

Jak uvedl žalovaný, jde o dokument získaný z internetu, z volně dostupných webových stránek žalobce. Dokument je datován dnem 16. 6. 2008. Žalovaný neuvedl přesné datum, kdy tuto výroční zprávu získal do své dispozice, každopádně je zřejmé, že si ji mohl opatřit podstatně dříve než ke dni 2. 11. 2008, pokud její opatření pro rozhodnutí považoval za nutné. Jeho případné otálení v tomto směru rozhodně nemůže jít k tíži žalobce.

Položky č. 13 a 14 – paspart Elektrárny Mělník I a Zpráva o průběhu spalovací zkoušky

Jde o listiny, které byly finančnímu ředitelství zaslány společností Energotrans, a. s., na základě výzvy finančního ředitelství ze dne 15. 10. 2008, jímž byla tato společnost vyzvána k zaslání zmíněných listin finančnímu ředitelství ve lhůtě do 20. 10. 2008. Žalovaný sice neuvedl přesné datum, kdy se tyto listiny fakticky dostaly do dispozice finančního ředitelství, muselo se tak však stát nejpozději dne 20. 10. 2008, který byl stanoven jako lhůta,

v níž mají být uvedené doklady finančnímu ředitelství zaslány. Pokud žalovaný přes výzvu soudu netvrdil nic o tom, že by uvedené listiny byly finančnímu ředitelství doručeny až po lhůtě stanovené ve výzvě, musí to jít k jeho tíži.

Položka č. 15 – Sdělení společnosti Severočeské doly, a. s.

Jde o dopis ze dne 23. 8. 2007 adresovaný přímo finančnímu ředitelství. Ani v tomto případě žalovaný neuvedl přesné datum, kdy mu byl uvedený dopis doručen, každopádně se tak muselo stát dlouho před rozhodným datem 2. 11. 2008.

Položka č. 16 – sdělení společnosti Sokolovská uhelná, právní nástupce, a. s.

Jde o dopis ze dne 17. 8. 2007 adresovaný přímo finančnímu ředitelství. Ani v tomto případě žalovaný neuvedl přesné datum, kdy mu byl uvedený dopis doručen, každopádně se tak muselo stát dlouho před rozhodným datem 2. 11. 2008.

Položka č. 17 – Odbytová produkce

Dle sdělení žalovaného nejde o podklad pro rozhodnutí, ale vlastní tabulku získanou z cenových šetření a kontrolní činnosti finančního ředitelství. Jde přitom o tabulku dokumentující tržní podíly tři dominantních producentů hnědého uhlí v letech 2006 a 2007. Ze spisu nejsou zřejmé žádné indicie, že by se jednalo o údaje, které by nemělo finanční ředitelství k dispozici již v říjnu 2008, a žalovaný přes výzvu soudu v tomto směru ničeho netvrdil.

V případě položek č. 15 až 17 jde zjevně (i podle tvrzení žalovaného) o doklady, které byly získány v průběhu cenové kontroly provedené týmž orgánem (a podíleli se na ní alespoň z části titíž pracovníci finančního ředitelství) u žalobce za předcházející rok a finanční ředitelství tedy nemělo žádný důvod tyto listiny zařadit do spisu až 15. 1. 2009.

Položky č. 18 až 20 – smlouvy

V tomto případě jde o listiny, které byly finančnímu ředitelství zaslány jako přílohy podnětu k provedení cenové kontroly, a podle vlastního tvrzení žalovaného je obdrželo již dne 3. 8. 2007.

Ze shora uvedené rekapitulace je zřejmé, že finanční ředitelství mělo k dispozici všechny doklady, na jejichž základě učinilo závěr o porušení cenových předpisů ze strany žalobce, nejpozději ke dni 20. 10. 2008, byť některé doklady formálně zařadilo do kontrolního spisu až později. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve shora citovaném usnesení, subjektivní lhůta pro uložení pokuty nepočíná běžet v okamžiku, kdy je naplnění všech znaků skutkové podstaty příslušného správního deliktu definitivně prokázáno, postačí shromáždění takového okruhu podkladů, z nichž lze na spáchání správního deliktu konkrétní osobou „usoudit“, tj. jinými slovy řečeno lhůta pro uložení pokuty začíná běžet již v okamžiku, kdy vznikne důvodné podezření ze spáchání správního deliktu. Správní orgán si tedy nemůže lhůtu „nastavit“ jen tím, že formálně zařadí do spisu určité podklady, kterými již dříve učiněný závěr „pouze“ podpoří.

I kdyby v daném případě soud zvolil nejprísnejší (míněno z pohledu žalobce) možný výklad pro počátek běhu lhůty a odvíjel by ji až od okamžiku, kdy již byly shromážděny všechny listiny, které byly jako podklad pro rozhodnutí následně použity, byl by tímto okamžikem den 20. 10. 2008. I při zvolení tohoto nejprísnejšího možného výkladu však je zjevné, že pokuta byla žalobci uložena po uplynutí prekluzivní lhůty, neboť k pravomocnému uložení pokuty došlo až nabytím právní moci žalobou napadeného rozhodnutí odvolání dne 3. 11. 2009. Rozhodnutí tak bylo jednoznačně vydáno v rozporu s ust. § 17 odst. 4 zákona o cenách. Soud přitom zdůrazňuje, že subjektivní prekluzivní lhůta ve skutečnosti začala běžet ještě podstatně dříve, nikoli až v okamžiku, kdy finanční ředitelství obdrželo poslední listiny, které jako podklad pro rozhodnutí následně použilo. Vzhledem k okolnostem případu by však postrádalo smyslu zabývat se určením přesného okamžiku počátku běhu této lhůty, neboť každopádně počala tato lhůta běžet více než jeden rok před pravomocným ukončením řízení o správním deliktu.

Za této situace soudu nezbylo než podané žalobě vyhovět a zrušit jak žalobou napadené rozhodnutí o odvolání, tak i prvoinstanční rozhodnutí finančního ředitelství, neboť je zřejmé, že pokuta již žalobci nemůže být znovu uložena a řízení o správním deliktu bude nutno zastavit.

V situaci, kdy soud dospěl k závěru o tom, že rozhodnutí bylo vydáno po uplynutí prekluzivní lhůty pro uložení pokuty, by již postrádalo smysl zabývat se dalšími žalobními námitkami, a proto soud již jejich důvodnost nepřezkoumával.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění do 31. 12. 2012, za 4 úkony právní služby po 2100 Kč (za převzetí věci a tři podání ve věci samé – vyjádření ze dne 13. 2. 2012, 6. 3. 2012 a 30. 10. 2012), a dva úkony podle advokátního tarifu ve znění od 1. 1. 2013, tj. po 3100 Kč (vyjádření ze dne 15. 8. 2013 a ústní jednání před soudem) a 6 režijních paušálů po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 16.400,- Kč. K tomu se připočítává daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, jíž je žalobcův advokát plátcem, ve výši 3.444,- Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč. Proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 21.844,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. září 2013

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu